

врѣме. Но съ умѣние, редъ и работа, Негово Блаженство можѣ да запази светия бѣлгарски екзархийски прѣстолъ. Съ стоението си въ Цариградъ, като духовенъ началникъ, той достойно управлява църковното дѣло не само въ свободна Бѣлгария, но и въ неосвободената още Македония и се грижи за всички училища въ неосвободенитѣ наши чести. Той прѣдставлява цѣлокупна Бѣлгария.

Нека молимъ Бога, мили дѣца, да му дава здравие и много години, та съ неговото мѣдро управление да се увеличатъ бѣлгарскитѣ черкви и да се отворятъ и процвѣтатъ училищата изъ цѣла Македония и Одринско.

Нѣмалъ щастие.

Казватъ, че още щомъ се роди човѣкъ на земята, написвало му се отъ Бога всичко, каквото ще му се случи и както ще прѣкара цѣлия земенъ животъ. Това се нарича „Щастието на човѣка“. Ученитъ хора доказватъ, че това не е вѣрно, че това сѣ само хорски измислици, но проститѣ — не ги вѣрватъ. И случи ли се нѣкому зло, хемъ го съжаляватъ, хемъ пакъ казватъ: „Ехъ такова му било щастието“! Или пъкъ „Нѣмалъ щастие“! „не билъ щастливъ“ „нещастенъ човѣкъ“! и други такива. И приказватъ ли, приказватъ разни приказки и истории.

Ето една такава хубава приказка:

Единъ човѣкъ билъ много бѣденъ. Той работилъ отъ тъмно до тъмно, но „нѣмалъ щастие“ да си спечели много пари, а—едвамъ искавалъ колкото да прѣживѣва. Отъ друга страна той билъ много честенъ, та никога не попросвалъ това, що нѣмалъ, нито пъкъ приемалъ нѣкакъвъ подарѣкъ, безъ да го е заслужилъ Единъ богатъ неговъ съседъ, като го гледалъ колко се труди и мѣчи, искалъ да му помогне, но не знаелъ